

at der ikke principielt kan indvendes Noget imod denne Beskættning. Naar det ærede Medlem, der før havde Ordet, gjorde gjældende, at Stempelindtagten her i Landet er uforholdsmæssig stor, sammenlignet med Stempelindtagten i andre Lande, maa jeg dertil bemærke, at fordi den er større her end andre Steder, er det dermed ikke sagt, at den i og for sig er for stor. Man kunde ligesaa godt drage den Slutning, at man andre Steder har beskattet for lavt igjennem Stempelafgiften, som man kan drage den Slutning, at man her beskatter for høit. Men dertil kommer jo, at det er temmelig vilkaarligt eller tilfældigt, hvorvidt man tager Afgiften under Form af Stempel eller ikke. Det er jo noksom bekendt, at her hos os tager Staten Indtægt af Stempel af et Dokument samtidig med, at den paa anden Maade beskatter det samme Dokument, f. Ex. ved Thinglæsning. Der er altsaa umuligt uden videre blot at holde sig til en simpel Sammenligning af Stempelindtagterne i det ene Land og Stempelindtagterne i det andet Land. Dersom man andre Steder, hvor det viser sig, at Stempelindtagten er forholdsvis mindre, beskatter det samme Objekt under et andet Navn, betyder denne Sammenligning jo aldeles Intet. En lignende Bemærkning skal jeg gjøre med Hensyn til de statistiske Oplysninger, som det ærede Medlem fremsførte om Forholdet mellem Statsindtagten af de direkte Skatter og af de indirekte Skatter i de forskjellige Lande. For at en saadan Sammenligning skal have Noget at betyde, maa det, man drager Sammenligningen mellem, naturligvis være ensartet, men en Ytring af det ærede Medlem gav mig Formodning om, at det ærede Medlem i sin Sammenligning kun har taget Hensyn til de Skatter, som svares umiddelbart til Statskassen, ellers vilde han ikke kunne være kommen til at fatte de direkte Skatter her i Landet saa lavt i Forhold til de indirekte Skatter. For mig stiller det sig saaledes, at det for at gjøre denne Sammenligning er nødvendigt at sammenligne den hele Sum, som udredes af Skatteborgerne til offentlige Formaal, og altsaa ikke holde sig til Statskassen alene, men først og fremmest tillige til Kommuneskatter, og det vil være saa meget nødvendigere, som det er ganske vilkaarligt, hvad man i Staten besørger umiddelbart gjennem Statsmyndighederne og for Statskassens Regning, og hvad man overlader til den kommunale Forsorg. Dersom den ærede Forslagsstiller vilde have inddraget under sin Undersøgelse det hele Beløb, som her i Landet stattes til Kommunen — og som bekendt er jo her i Landet den hele Skatteydelse til Kommunen, i alt Fald med ganske forsvindende Undtagelser, direkte Skat, direkte Skat paa Eiendom og Person —, vilde det ærede Medlem være kommet til et ganske andet Forhold mellem den direkte og den indirekte Skatteydelse her i Landet end det, som det ærede Medlem kom til.

Og naar man ligeledes vil sammenligne de forskjellige europæiske Landes Skatteydelse pr. Individ, maa man ogsaa vel have undersøgt, om det, der figurerer paa de forskjellige Landes Budgetter som Statsindtægt eller som Statsudgift, omfatter nøjagtig det samme Omraade. Naar f. Ex. i et Land Militærbyrden for en væsentlig Del udredes uden at gaa gennem Statskassen, medens den i et andet Land udredes udelukkende af Statskassen alene, er det jo klart, at en Sammenligning mellem, hvad disse to Lande yde eller anvende pr. Individ af Statskassens Midler, aldeles Intet betyder. Jeg tror altsaa ikke, at man bør lægge for megen Vægt paa den Slags Sammenligninger. Men selv om Sammenligningen kunde gjøres fuldstændig rigtig og nøjagtig ved at inddrage under den netop de samme Emner i de forskjellige Lande, skulde jeg formene, at der i og for sig heller ikke udtales Noget af nogen Betydning deraf, at Skatteydelsen i det ene Land er saa meget større pr. Individ end i det andet Land. Det kommer jo ganske an paa, paa den ene Side, hvor stor Skatteevnen er, og paa den anden Side, hvor vidt Skatteborgernes Fordringer til Statskassen i Retning af Nytte og Behagelighed gaa. Om der altsaa i det ene Land ydes dobbelt i Skat, betyder Intet i denne Sammenligning, naar Skatteborgerne i dette Land have det dobbelte Gode gennem, hvad Staten byder dem. Jeg har gjentagne Gange maattet udtale her i dette Thing, at efter min Formening er der ingen Grund til her hos os at søge en Formindsfelse af den Indtægt, som Statskassen har gennem de indirekte Afgifter, og at der ikke er nogen Anledning til, i alt Fald har jeg ikke villet være med dertil, at oversføre nogen Del af det, der nu ydes til Statskassen gennem indirekte Afgifter, paa den direkte Skatteydelse. Den direkte Skatteydelse her i Landet voger, man kunde fristes til at sige fra Dag til Dag, men i alt Fald med Sikkerhed fra Aar til Aar gennem de vogende direkte Ydelse til Kommunen. At oversføre endvidere endel af Ydelsen til Staten fra den indirekte til den direkte Skatteydelse, vilde i mine Tanker være alt andet end rigtigt. Jeg skal slutte med at udtale, hvad jeg begyndte med, at dette Lovforslag kan jeg ikke gaa ind paa.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Vagter): Jeg skal indrømme den ærede Minister, at hans Standpunkt er meget konsekvent; han er i fuld Overensstemmelse med sig selv og med sine Udtalelser ved forskjellige andre Leiligheder, navnlig ved Finanslovens 1ste Behandling. Naar den meget ærede Minister nu udtaler, at han for sit Bekomvende ikke vil yde sin Bistand til Gjennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag, idet han jo erklærer, at han ikke vil gaa med til nogen som helst Forandring i de indirekte Afgifter, som nu ydes til